

Poslovni broj: Usl-1685/20-6

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primljeno: 22.07.2022. 13:22:00 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/15-01/42	376-08/JP	
Uredbeni broj:	Prilozi:	Vrijednost:
437-22-11	0	

d3008224

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga Suda Kristini Senjak Krunić i Valentini Pergar, zapisničarki, u upravnom sporu tužitelja
kojeg zastupa opunomoćenik odvjetnik iz Zagreba,
protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti,
Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe
radi rješavanja spora između
korisnika i operatera, 22. srpnja 2022.,

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-07/15-01/30, URBROJ: 376-09-20-10 od 18. svibnja 2020.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika KLASA: UP/I-344-07/15-01/30, URBROJ: 376-09-20-10 od 18. svibnja 2020. utvrđuje se da je trgovačko društvo odgovorno za nepravovremeni prijenos brojeva

korisnika

Zagreb (točka I.), nalaže se isplatiti tužitelju kao korisniku naknadu za nepravovremeni prijenos brojeva u ukupnom iznosu od 28.800,00 kuna u roku 8 dana od primitka tog rješenja te u daljnjem roku od 8 dana o učinjenom obavijestiti inspektora elektroničkih komunikacija (točka II.).

2. Tužitelj u tužbi iznosi da je tuženik u konkretnom slučaju primijenio pogrešan Pravilnik o prenosivosti broja, odnosno da je primijenjen Pravilnik koji je stupio na

snagu 1. svibnja 2015., odnosno nakon nastanka obveze (dalje). Budući da je navedeni Pravilnik primijenio retroaktivno, smatra da su za to u obrazloženju rješenja trebali biti navedeni razlozi, koji su izostali. Ističe da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti Pravilnik o prenosivosti broja (Narodne novine, broj 100/12. dalje Pravilnik/12). Upućuje da je nedostatak obrazloženja primjene mjerodavnog materijalnog prava protivno članku 98. stavku 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09 dalje ZUP). Objašnjava da je 9. srpnja 2014., podnio zahtjev za prijenos broja, nabavku uređaja i ostvarivanje pretplatničkog broja. Budući da nije ispunio navedenu obvezu u roku propisanom Pravilnikom/12, a koji ne može biti duži od 3 radna dana, kao i činjenice da je do odugovlačenja i sporosti izvršenja obveze došlo zbog isključive pogreške zaposlenika iz razloga višestrukog pogrešnog unosa podataka u CABP, on je 20. listopada 2014. podnio zahtjev tuženiku za zaštitu krajnjeg korisnika. Prijenos brojeva u konačnici je izvršen 11. prosinca 2014., a zahtjev za isplatu naknade zbog nepravovremenog prijenosa brojeva zatražio je 16. prosinca 2014. Kako su se sve navedene radnje odvijale u 2014. godini, kada je na snazi i dalje bio Pravilnik/12, smatra da je jedino primjenjiv taj podzakonski propis po kojem se trebala izračunati naknada zbog nepravovremenog prijenosa brojeva. Ističe da je upravo zbog izračuna naknade koja mu pripada zbog isključive pogreške sporna primjena Pravilnika/15. Upućuje da je Pravilnikom/12 određeno je da krajnji korisnik koji je podnio zahtjev za prijenos broja, ima pravo na naknadu u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, u iznosu od 10 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja po zahtijevanom broju, dok su Pravilnikom/15 uvedena dva ograničenja kojima se propisuje da naknada ne može biti veća od 100 kn po satu te da naknada obračunava za razdoblje od najviše 15 dana nepravovremenog prijenosa brojeva. Stoga zaključuje da su postavljena nova ograničenja radi zaštite operatora kojima se određuje vremenski period za koji korisnik može tražiti isplatu naknade zbog prekovremenog prijenosa broja. Tvrdi kako nema mjesta primjeni Pravilnika/15 obzirom da bi takva primjena podzakonskog propisa bila retroaktivna, dok je Ustavom Republike Hrvatske zabranjeno da zakoni i ostali propisi državnih tijela i tijela koja imaju javne ovlasti imaju povratno djelovanje. Mišljenja je da je Pravilnik/15 postao obvezujući za one pravne odnose koji su nastali nakon njegovog stupanja na snagu, a nikako za one pravne odnose nastale prije. Iznosi da je za njegova prava mjerodavan trenutak postavljanja zahtjeva za prijenos brojeva, u kojem trenutku je nastao pravni odnos između njega i , dok je on svoje pravo na potraživanje stekao danom zakašnjenja prijenosa brojeva, a sve u vrijeme kada je na snazi bio tada važeći Pravilnik/12. Skreće pozornost da je ZUP-om kao općim postupovnim propisom, određeno da se upravni postupak pokreće na zahtjev stranke ili po službenoj dužnosti. Nadalje, kada je postupak pokrenut za zahtjev stranke postupak se smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnome tijelu. Dakle, kako je nesporno da je uredan zahtjev javnopravnom tijelu predan 16. prosinca 2014. ne bi trebalo biti dvojbe oko primjene materijalnog prava. Iznosi stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske u odlukama U-III-3384/05 od 1. lipnja 2006. i broj: U-I-2510/01 od 6. prosinca 2006. Upućuje i na zaključak o pravnim shvaćanjima sa sjednice imovinsko-pravnog odjela Upravnog suda Republike Hrvatske broj 7-Su-565/2009 od 15. svibnja 2009. prema kojem Sud ostaje kod pravnog shvaćanja da se u upravnim postupcima primjenjuju podzakonski propisi koji su na snazi u vrijeme pokretanja upravnih postupaka. Poštujući načelo vladavine prava, koje pretpostavlja ispunjavanje zahtjeva pune ustavnosti i zakonitosti, to načelo je više od samog zahtjeva za postupanjem u skladu sa zakonom, budući da ono uključuje i zahtjeve koji se tiču sadržaja zakona. U pravnom poretku utemeljenom na vladavini prava zakoni moraju

biti opći i jednaki, za sve, a zakonske posljedice trebaju biti izvjesne za one na koje će se zakon primijeniti. Zakonske posljedice moraju biti primjerene legitimnim, očekivanjima stranaka u svakom konkretnom slučaju u kojem se zakon na njih neposredno primjenjuje. Dodaje da primjenom Pravilnika/15, položaj njegovih prava i obveza postaje neizvjestan te ovisan o budućem regulatornom postupanju tuženika što dovodi do potpune pravne nesigurnosti. Smatra da je tuženik na njegov pravni odnos s primijenio Pravilnik/2012., ne bi trpio materijalnu štetu, koju trpi upravo zbog nezakonito donesenog osporenog rješenja. Temeljem osporenog rješenja zainteresirana osoba, isplatila mu je iznos od 28.800,00 kn pa ovom tužbom potražuje daljnji iznos od 240.000,00 kn. Predlaže da Sud poništi osporeno rješenje i naloži da mu isplati daljnji iznos od 240.000,00 kn sa zateznom kamatom od 16. siječnja 2015. do isplate, kao i nadoknaditi trošak upravnog spora, sve po stopi zatezne kamate propisanoj članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu iznosi da je Visoki upravni sud Republike Hrvatske poništio njegovo rješenje te vratio predmet na ponovni postupak. Inspektor elektroničkih komunikacija je u ponovljenom postupku donio odluku sukladno zauzetom stavu Visokog upravnog suda da se pri obračunu naknade za nepravovremeni prijenos broja ima primijeniti Pravilnik o prenosivosti broja (Narodne novine broj 24/15, dalje: Pravilnik/15) te je inspektor rješenjem naložio isplatiti naknadu za nepravovremeni prijenos broja u iznosu od 28.800,00 kn. Upućuje na stav Visokog upravnog suda prema kojem se u konkretnom slučaju tužitelju mora izračunati naknada primjenom Pravilnika/15. Visoki upravni sud detaljno pojašnjava iz kojeg razloga se ima primijeniti Pravilnik/15 a ne Pravilnik/12. U osnovi ističe da tužitelj nije stekao pravo na naknadu za vrijeme Pravilnika/12, jer se konkretno pravo na naknadu za nepravovremeni prijenos broja utvrđuje tek donošenjem rješenja o priznavanju prava a ne samim podnošenjem zahtjeva za pokretanje postupka. Dodaje da je inspektor poštujući zauzeti stav Visokog upravnog suda donio novo rješenje. Slijedom navedenog predlaže da Sud odbije tužbeni zahtjev.

4. Uvodno valja napomenuti da je predmetni spor riješen bez rasprave, na temelju članka 36. stavka 1. točke 4. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21., dalje ZUS), obzirom da stranke u tužbi ili u odgovoru na tužbu, nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave, a Sud nalazi da su u ovom sporu činjenice bitne za donošenje odluke nesporne.

5. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud je izveo dokaze uvidom u sudski spis te isprave priložene spisu tuženika.

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Prema podacima spisa predmeta osporeno rješenje doneseno je povodom presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Usz-320/18- 3 od 3. srpnja 2019. kojom je poništena presuda ovog Suda, poslovni broj Usl-2292/15-12 od 14. studenoga 2017. kao i rješenje tuženika KLASA: UP/I-344-07/15- 01/30, URBROJ: 376-04/AM-15-3(DM) od 25. svibnja 2015., te je predmet vraćen tuženiku na ponovni postupak.

8. U navedenoj presudi izraženo je shvaćanje kako su u konkretnom slučaju na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenjene odredbe materijalnoga prava. Upućuje da je rješenje tuženika doneseno 25. svibnja 2015., kada je bio na snazi Pravilnik/15, koji u odredbi članka 26. propisuje da stupanjem na snagu tog Pravilnika prestaje vrijediti Pravilnik/12. S tim da Pravilnik/15 stupa na snagu 1. svibnja 2015 (članak 27.). Upućuje da prema već izraženoj sudskoj praksi (Usz-

3147/17-14 od 30. studenog 2018.), a s obzirom na prijelaznu odredbu Pravilnika/15, bez obzira na to što ona ne sadrži formulaciju da će se ranije započeti postupci dovršiti prema odredbama novog Pravilnika, u ovom postupku treba primijeniti odredbe Pravilnika/15. Prema obrazloženju Visokog upravnog suda Republike Hrvatske prijelazna odredba određuje da se od njegovog stupanja na snagu primjenjuje novi Pravilnik, odnosno u prijelaznim i završnim odredbama tog Pravilnika nije propisano da će se na zahtjeve podnesene prije stupanja na snagu novog Pravilnika primjenjivati odredbe ranije važećeg Pravilnika. Ona ne utječe na materijalno-pravno dovršenu situaciju, jer tužitelj nije stekao pravo na naknadu prema odredbama Pravilnika/12, dakle ne radi se o stečenom pravu prije stupanja na snagu novog Pravilnika (prije nego što je on zamijenjen novim Pravilnikom), jer se takvo pravo utvrđuje tek donošenjem rješenja o priznavanju prava (konkretno na naknadu), a ne samim podnošenjem zahtjeva. Stoga je u konkretnom predmetu prema shvaćanju Visokog upravnog suda Republike Hrvatske trebalo primijeniti Pravilnik/15 radi čega je predmet vraćen na ponovni postupak tuženiku u kojem će se utvrditi tužitelju pravo na naknadu sukladno odredbi članka 23. stavaka 1. Pravilnika/15.

9. Imajući na umu navedeno shvaćanje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, tuženik je u ponovnom postupku primijenio u konkretnom slučaju članak 23. stavak 1. Pravilnika/15, kojim je propisano da podnositelj zahtjeva za prijenos broja ima pravo, u slučaju nepravovremenog prijenosa broja, na naknadu u iznosu od 10 kn za svaki započeti sat nepravovremenog prijenosa broja, za jedan broj. Iznos naknade se obračunava za najviše petnaest (15) dana nepravovremenog prijenosa broja. Iznos naknade u slučaju nepravovremenog prijenosa za više brojeva na jednom Zahtjevu za prijenos broja može biti najviše deseterostruko veći od maksimalnog iznosa naknade za nepravovremeni prijenos jednog broja.

10. Budući je u konkretnom u slučaju utvrđeno kašnjenje u prijenosu brojeva, u trajanju od 15. srpnja 2014. do 2. prosinca 2014. (kada je bio spreman osigurati prijenos brojeva) i to za 8 brojeva, primjenom prethodno citiranog članka pravilno je tuženik u skladu s uputom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske obračunao ukupnu naknadu na način da je za svaki broj obračunata naknada za 15 dana u iznosu od 3.600,00 kn, što znači da ukupan iznos za svih osam brojeva iznosi 28.800,00 kn.

11. Budući da prigovori tužitelja ne dovode do drugačijeg rješenja ove upravne stvari, Sud je na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan u točki I. izreke ove presude.

12. O trošku upravnog spora, Sud je odlučio na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a, prema kojoj stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano. Kako tužitelj nije uspio u ovom upravnom sporu, nema zakonskog osnova udovoljiti njegovom zahtjevu za nadoknadu troškova upravnog spora. Stoga je Sud odlučio kao u točki II. izreke ove presude.

U Zagrebu 22. srpnja 2022.

Sutkinja
Kristina Senjak Krunić

Dokument je elektronički potpisan:

KRISTINA SENJAK
KRUNIĆ

Vrijeme potpisivanja:

22-07-2022
12:53:56

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97-#130D48523635333338343935343437
L=ZAGREB
S=SENJAK KRUNIĆ
G=KRISTINA
CN=KRISTINA SENJAK KRUNIĆ

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Odvjetnik
2. Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti, 10000 Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9
- 3.
4. U spis